

Originální výrobky z přírodnin a odpadu

Lucie Dvořáková-Liberdová

CPRESS

Originální výrobky z přírodnin a odpadů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Dvořáková-Liberdová
Originální výrobky z přírodnin a odpadů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

Skalka v plastech 7
Víčková podložka 11
Šnečkový věnec 15
Mořská girlanda 19
Pavučina v mechu 23
Podzimní nádech 27
Užitečné tabulky 31
Větvičkové obaly na květináče 33
Letní svítilna 37
Kytičky z papíru a korkových zátek 41
Jeřabinová srdíčka 45
Závěs s plátky růží 49
Květinové koule 53
Námořnické svícny 57
Jarní dekorace z čínské vrby 61
Světýlka z rákosí 65
Barevný podzim 69
Zápichy z tácků 71
Vonné krabičky z plechovek 75
Polštářek do prádla 79
Podzimní cop 85
Dekorace z březového polena 89
Vánoční růže na prkně 91
Vánoční svícny za hubičku 95
Sváteční věnec do modra 99
Vločky z jehličí 103
Zimní gumáky 107
Svícny z plechovek a vyhořelých svíček 111
Vánoční hrníčky 115

Úvod

Je-li člověk v životě kreativní, je vlastně odvážný. Musí mít pro strach uděláno, jinak by se kolikrát do věcí, které mají předem nejistý výsledek, zkrátka nepustil. Jen tak a ještě k tomu s radostí.

Takový člověk nejenže má nápady, ale také dokáže neplout s proudem. Nachází v sobě schopnost vidět, myslet a dělat věci jinak než ostatní. Přitom nepřestává věřit v úspěch, i když se nedaří, umí zapomenout na konvence, řád nebo logiku věcí, sám si dodává sílu a postrkuje se kupředu.

A to právě není úplně snadné, zvlášť v situacích, kdy se ostatní divně koukají, plány předem sabotují, případně si rovnou poklepou na čelo a prohodí něco ve smyslu, že nejste normální.

Normální? Ale co je to vlastně za definici? Pro každého tohle slovo může znamenat něco jiného. Co člověk, to odlišný úhel pohledu. Někdo jede jen rovně, jiný si dovolí zahnout – přitom v odbočkách se najdou obrovské perly a mnohdy úplné poklady! Zcela jistě v nich však nenarazíte na nějaké normy. Ostatně ty jsem vždy ve svém tvoření vědomě přecházela. Prostě je nemám ráda. Zbytečně škatulkují do nesmyslných pozic „takhle se to musí, dělá, nedělá, vždycky se to tak dělalo". A úplně nejvíc ze všeho mě vždy rozesměje „to nepůjde". Zaujmout takový postoj je totiž jednodušší než si namáhat mozkové závity a přemýšlet, jak by to tedy jít mohlo. Podle vás. Ne podle nějakých pravidel.

Není nic úžasnějšího, než když máte takové „nejdeexempláře" ve své blízkosti. To se pak, panečku, pracuje! A s jakou vervou umí do práce mluvit, ačkoliv se jich o to nikdo neprosí. Jak dokáží útočit na vaše přesvědčení, takoví nahlodávači sebevědomí. Přece ani sami kolikrát nevíte, jak věci dopadnou a zda se nápady vyvedou. Vlastně zkoušíte pevnost půdy pod nohama, na které se snažíte stát. A nevyjde-li to napoprvé, nevzdáte to. Kreativně smýšlejícího člověka nezdar nesemele a nad nepovedeným se dlouho zastavovat nebude. Vezme si ponaučení, obohatí se chybami a nadchne se znovu. Vždyť nezkusím-li nic, nemohu nic dokázat, nebudu vědět, že takhle ano a takhle ne. Mám strach? Ano, v pořádku. I to k odvaze kreativce patří, je to součást každého procesu, ve kterém se snažíte zhmotnit své sny.

Tak buďte sví a nenechávejte se ovlivnit. Jinak totiž nikdy nezjistíte, jak to s vaší ideou vlastně je. Experimentujte, vymýšlejte a názory druhých, že to či ono nikdy nepůjde, berte s rezervou. Ono to totiž většinou půjde, a někdy dokonce tak, že se pak okolí nestačí divit!

Když jsem poprvé vyslovila nahlas, že bych ráda vydávala knihy o tvoření, byla jsem za divnou – a ne trochu. Přesto jsem si řekla: zkusím a uvidím, v oblasti doposud pro mě neznámé zmapuji

možnosti a požadavky. Ne že bych se jen rozhodla a čekala, co se bude dít, a že mi kniha spadne do klína. Rozhodnutí dát se tímto směrem jsem totiž v sobě nosila dlouho. Odmalička mě vyrábění všeho druhu bavilo a já v něm nacházela smysl a naplnění. Jen jsem čekala, až přijde vhodná doba a budu se mu moci věnovat naplno. Ta chvíle přišla. Když se ohlédnu zpět, musím se smát... Nemohla jsem si vybrat lépe.

Porodila jsem dvojčata a s postýlkami za zády se do toho, v rámci možností, pustila. Učila jsem se fotit pod vedením profesionála, psát s pomocí velmi přísné a upřímné paní šéfredaktorky z vydavatelství časopisů. Docela dobrý kolotoč a náročné je slabé slovo. Nedařilo se hned, avšak já skutečně chtěla. A tak se stalo, že dva měsíce předtím, než jsem své děti odvedla do školky, se na mě z poličky usmívala první knížka. Povedlo se!

Jak stoupal zájem o moje výrobky, stoupala tím i moje motivace. Když už jsem měla na svém kontě knih více, mezi nimi i bestsellery, řekla jsem si, že by bylo fajn ukázat mé výrobky i v zahraničí. A opět jsem byla za divnou. Ale co, na to přece nedám.

A zase věci nešly hned a překážek nebylo málo. Jiná mentalita i jazyk. Nějakou dobu to trvalo, proklepli si mě ze všech stran, hezky jsem se zapotila, ale nakonec přece jen uspěla. Světlo světa spatřila kniha pro německy mluvící země *Romantik Deko Zauber*. Ba co víc... během pár měsíců se stala druhou nejprodávanější knihou svého druhu. Takový americký sen v českých podmínkách. Že nesplnitelné? Ne, jen ne jednoduché. A tentokrát jsem pro změnu koukala já. A bulela jsem jako želva, když mi to řekli. Tolik práce, zkoušení, pokusů a omylů... Jenže když si člověk něco moc přeje, jde si za tím a věří si, přece to jednou vyjde.

A proč to všechno píšu? Protože kdybych se nechala zviklat okolím, nikdy bych v tomto směru nic nedokázala a moje sny by vyhasly ještě dříve, než by vůbec mohly vzplát.

Když budete tedy opravdu chtít stvořit unikát i z těch nejobyčejnějších věcí, které vám padnou do oka a nějakým způsobem vás osloví, nenechte se ničím zastavit. Jen je někdy třeba se obrnit trpělivostí, trochu i prolézt trnitým houštím, jindy sklonit hlavu a občas také ohnout záda. Úspěch není zadarmo v žádné oblasti života. O to víc pak člověka těší, váží si ho a je za něj neskutečně rád.

Takže, když někdo řekne, že ten nápad je šílený, že nemůže nikdy vyjít? Usmějte se a v klidu si položte otázku. Proč by neměl? No proč? Hned na to ucítíte okamžik hřejivého pocitu, kdy přesně budete vědět, že jedině tohle je to ONO skvělé, protože kdyby to bylo „normální", nikdo se neptá, nepozastaví, nepodiví. Tak vzhůru do akce! Jen ať se dívají! Však uvidí!

Pěkné chvíle při tvoření s knihou a hlavně hodně odvahy a sebedůvěry ze srdce přeje

Relax
FARMÁR
jogurt

Skalka v plastech

Co budeme potřebovat: **plastové láhve a kelímky různých tvarů a velikostí** · nůžky · · univerzální lepidlo (zde Pattex odolný proti vodě) · štětec · · pytlovinu (nebo jinou tmavou látku) · nebozez · silnější drát · kleště · · přírodniny (zde větve různých tlouštěk, kůra, pecky z meruněk, kamínky) · · tavicí pistoli · kolíčky na prádlo · písek, hlínu a skalničky ·

1. Plastové láhve a kelímky umyjeme, osušíme a sloupneme z nich všechny etikety.

2. Láhve ustřihneme nůžkami na potřebnou velikost.

3. Do spodní části nádobek uděláme nebozezem několik dírek pro odtok vody.

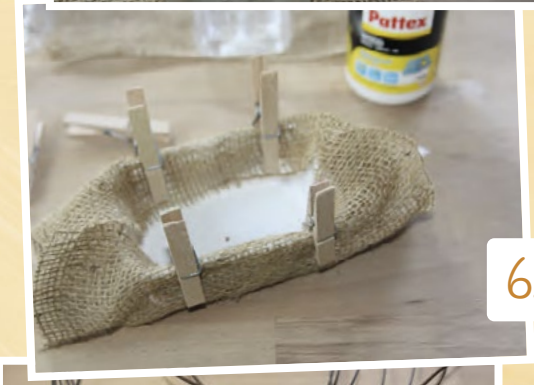
4. Z pytloviny ustřihneme pruhy odpovídající velikosti budoucích květináčů.

5. Postupně je pak jeden po druhém potřeme univerzálním lepidlem odolným proti vodě.

6. Květináče polepíme připravenou pytlovinou a lepidlo necháme důkladně zaschnout. V lepení pytloviny přes horní okraj si pomůžeme kolíčky na prádlo, kterými látku do zaschnutí lepidla zafixujeme.

7. Z drátu uštípneme potřebný kus, vytvarujeme ho do písmene U a jeho konce kleštěmi ohneme ven nebo dovnitř. Bude sloužit jako držátko na květináče.

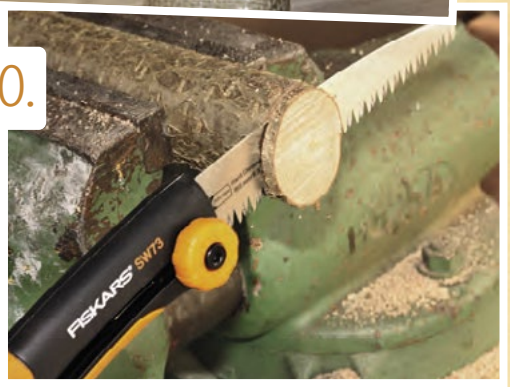
8. Na bočních stranách uděláme dírky na uchycení držátka z drátu.

9. Vyrobené držátko spojíme s květináčem tak, že ohnuté konce prostrčíme vyvrtanými dírkami dle potřeby buď zevnitř ven, nebo zvenčí dovnitř podle toho, jak jsme si drát připravili.

10. Do svěráku uchytíme širší větev a pilkou na dřevo ji nařežeme na kolečka (tloušťka asi 3 mm).

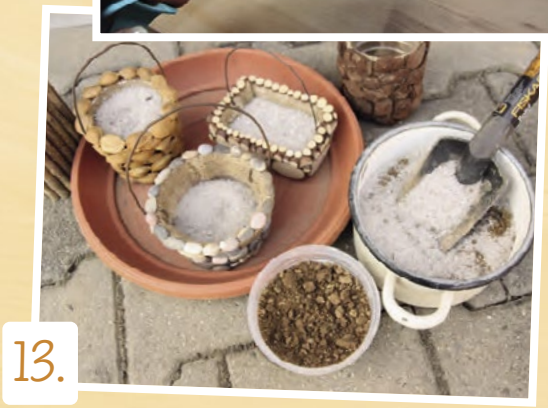
11. Slabší větve nastříháme zahradnickými nůžkami na požadované velikosti, také můžeme nastříhat menší kolečka.

12. Připravené přírodniny nalepíme tavicí pistolí na obaly s pytlovinou.

13. Odděleně smícháme písek a hlínu a směs nasypeme do vyrobených květináčů. A zbývá už jen nasadit skalničky.

Tip: Obaly umístěte raději pod přístřešek, aby na ně nepršelo.

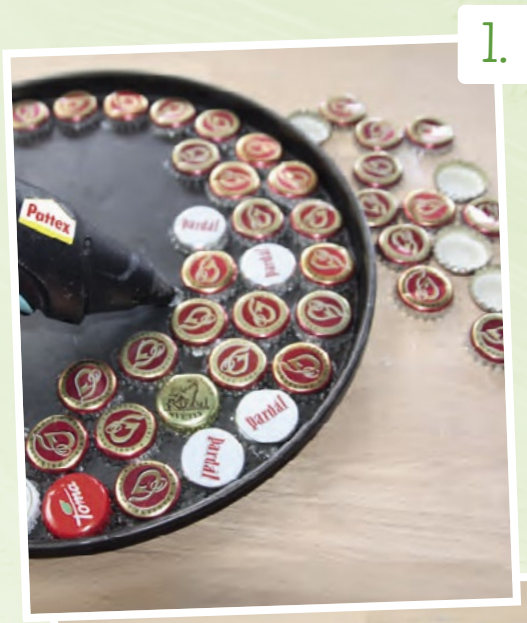

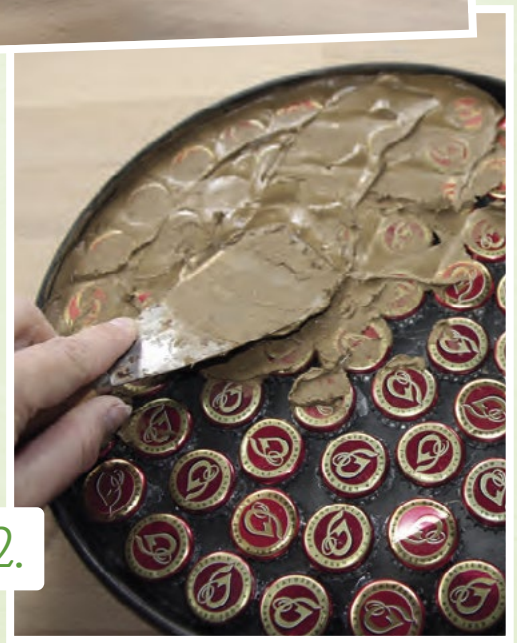
Víčková podložka

Co budeme potřebovat: • **kovovou podložku na pečení (např. starý plech nebo nízkou formu)** • **kovová víčka (zde od piva a limonád)** • tavicí pistoli • špachtli • hadřík • spárovací hmotu na dlaždice (zde béžovou) • akrylové barvy (zde bílá a fialová) • malý molitanový váleček • štětec • bezbarvý lak • šablonu kytičky nebo razničku na šablonu a kancelářský papír •

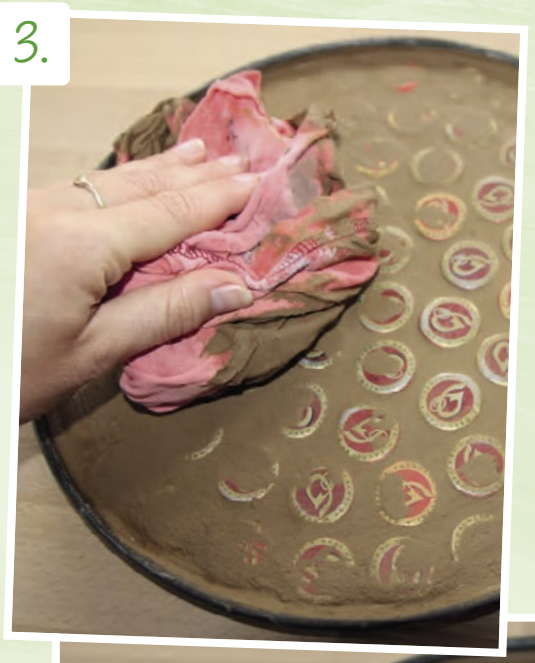
1. Podložku očistíme od prachu a zbavíme ji mastnoty. Potom na ni postupně tavicí pistolí začneme nalepovat kovová víčka jedno vedle druhého. Mezi některými můžeme udělat i větší mezery, jak nám to zrovna vyjde.

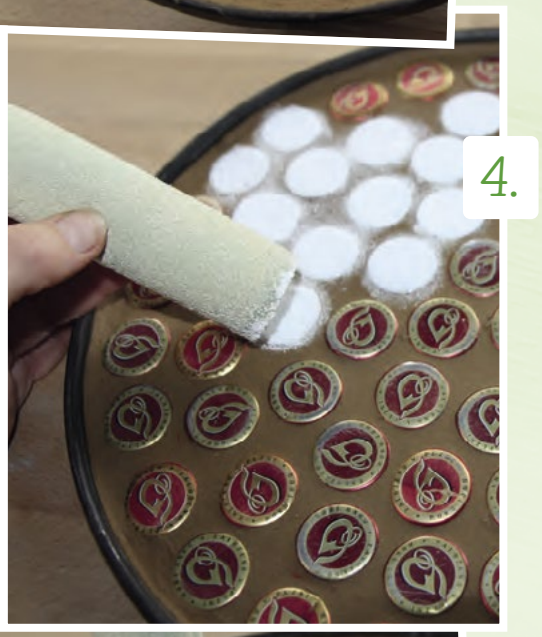
2. V misce rozmícháme spárovací hmotu na dlaždice a pomocí špachtle ji naneseme na nalepená víčka. Dobře ji zatlačíme do všech mezer a hmotu necháme lehce zavadnout.

3. Hadříkem potom víčka otřeme. Hadřík proplachujeme ve vodě tak dlouho, dokud nejsou víčka čistá. Hmotu necháme vytvrdnout do druhého dne a povrch otřeme od prachu suchým hadříkem.

4. Vyrobenou podložku natřeme barvami pomocí molitanového válečku tak, aby každá její polovina měla jiný odstín. Začneme bílou.

5. Později na ten samý váleček naneseme fialovou barvu, tím se obě krásně promíchají a vytvoří různé odstíny bílofialové.

